

Sygnatura akt I C 59/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Agnieszka Hadała

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2015 r. w K.

sprawy z powództwa U. B. (1)

przeciwko J. G.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej J. G. na rzecz powódki U. B. (1) kwotę 3.550,00 zł (trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30.05.2013 r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od powódki U. B. (1) na rzecz pozwanej J. G. kwotę 594,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 59/15

UZASADNIENIE

Powódka U. B. (1) wystąpiła z pozwem przeciwko J. G. żądając zasądzenia od pozwanej kwoty 10.550,00 zł z ustawowymi odsetkami od 30 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie powódka podała, że udzieliła swojej ciotce dwukrotnie pożyczki na łączną kwotę 10.550,00 zł. Podała dalej, że pierwszą pożyczkę w kwocie 7.000,00 zł pozwana miała przeznaczyć na spłatę swoich zobowiązań, natomiast drugą w kwocie 3.500,00 zł miała przeznaczyć na spłatę zobowiązań swojego konkubenta. Powódka podała dalej, że pieniądze przesłała z Danii do Polski za pośrednictwem banku.

Pozwana J. G. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jej rzecz kwoty 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podała, że nie doszło do zawarcia pomiędzy stronami dwóch umów pożyczki. Podniosła dalej, że nie była posiadaczem rachunku bankowego, na który powódka miała dokonać kwoty 7.000,00 zł. Pozwana przyznała otrzymanie od powódki kwoty 3.550,00 zł niemniej wynikało to z inicjatywy powódki bez zastrzeżenia zwrotu przesłanej kwoty.

Pozwana wniosła o oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków i dowodu z przesłuchania stron w takim zakresie w jakim zmierzały do obejścia zakazów dowodowych formy zastrzeżonej ad probationem. Pozwana wskazała, że zgodnie z treścią przepisu art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki przenosząca kwotę 500,00 zł winna zostać zawarta na piśmie, wobec czego niedopuszczalny jest dowód z zeznań świadków i stron na okoliczność zawarcia umowy pożyczki i jej treści.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2010 roku rodzina J. G. miała problemy finansowe. Wówczas mieszkająca w Danii U. B. (1) pożyczyła G. S. – synowi pozwanej równowartość 7.000,00 zł, przesyłając te pieniądze na rachunek bankowy numer (...).

/dowód: potwierdzenie przelewu bankowego wraz z jego tłumaczeniem – k – 4 i 50, zaświadczenie z (...) Bank (...) – k – 20, wydruk rozmów na facebooku – k -52-53, zeznania świadków K. P. – k – 83-84, A. F. złożone na rozprawie 4.03.2015 r. – 00:02:07-00:06:30, Z. F. złożone na rozprawie 19.08.2015 r. – 00:01:04-00:17:00, zeznania powódki U. B. – 79-80/

W 2013 roku J. G. zadzwoniła do mieszkającej w Danii siostry K. P. (2) o pożyczanie pieniędzy na spłatę długu. Wówczas U. B. (1) – córka K. P. (2) zaproponowała, że to ona udzieli pożyczki J. G.. 23 maja 2012 r. powódka przelała na rachunek pozwanej równowartość kwoty 3.550,00 zł.

/dowód: potwierdzenie przelewu bankowego wraz z jego tłumaczeniem – k – 5 i 51, zeznania świadków K. P. – k – 83-84, A. F. złożone na rozprawie 4.03.2015 r. – 00:02:07-00:06:30, Z. F. złożone na rozprawie 19.08.2015 r. – 00:01:04-00:17:00, zeznania powódki U. B. – 79-80/

Pismem z 30 kwietnia 2013 r. pełnomocnik powódki wezwał J. G. do zwrotu w terminie 7 dni kwoty 10.550,00 zł w związku z udzieloną pożyczką.

/dowód: wezwanie do zapłaty – k – 6/

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Wedle § 2 tego przepisu umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych powinna być stwierdzona pismem.

Przepis art. 74 § 1 k.c. stanowi, że zastrzeżenie formy pisemnej bez rygoru nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepis § 2 tego przepisu określa jednak, iż mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej do celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 29 września 2004 r., w którym Sąd ten opowiedział się za szerokim interpretowaniem kręgu sytuacji dla zastosowania przepisu art. 74 § 2 k.c. Wedle tego stanowiska, początkiem dowodu na piśmie, czyli dokumentem wskazującym, iż czynność została dokonana, może być każdy dokument, którego treść bezpośrednio lub pośrednio wskazuje na fakt dokonania czynności. Nie jest konieczne, aby pismo to pochodziło od strony, przeciwko której taki dowód będzie prowadzony, ani też aby było podpisane przez jedną ze stron. Może to być dokument prywatny albo urzędowy, wystarczy list, dowód wpłaty, wycinek prasowy, wydruk komputerowy, teleksowy, telegram itp. (patrz. LEX nr 174143). W świetle powyższego, należy uznać za zbyt zawężające stanowisko zawarte np. w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 maja 2012 r. w sprawie I A Ca 423/12.

W kontekście powyższego niewątpliwym pozostaje, że przedstawione przez powódkę początki dowodów na piśmie dawały podstawę do przeprowadzenia dowodów z zeznań świadków i przesłuchania stron na podstawie przepisu art. 74 § 2 k.c.

Zebrany w ten sposób materiał dowodowy nie pozwalał jednak na przyjęcie twierdzenia powódki o udzieleniu pozwanej J. G. pożyczki w kwocie 7.000,00 zł. Wprawdzie świadkowie w swoich zeznaniach jak i powódka podają,

że w 2010 roku pozwana zwracała się do powódki o udzielenie pożyczki w powyższej kwocie jednakże treść dowodu na piśmie w postaci wydruku rozmów na facebooku nie daje podstaw do wyciągnięcia powyższego wniosku. Wręcz przeciwnie z treści rozmów tych wynika, że zarówno powódka jak i jej rozmówca traktują się jako strony umowy pożyczki. Ponadto powódka, występująca w tych rozmowach jako (...), zwraca się do pozwanej (...) o wpłynięcie na (...), by zwrócił jej pieniądze. Dodatkowo, jeśli się weźmie pod uwagę, że pieniądze te tj. równowartość 7.000,00 zł wpłynęły na rachunek nie należący do pozwanej to należało przyjąć, że nie była ona stroną umowy pożyczki 7.000,00 zł. Wprawdzie świadkowie i sama powódka przedstawiają inną wersję jednakże nie jest ona wiarygodna. Zeznania świadków obarczone są małą wiarygodnością, gdyż ich wiedza o sytuacji i relacjach finansowych pomiędzy stronami wynikała z relacji samej powódki. Zrozumiałe przy tym jest i bardzo prawdopodobne, że powódka opisując udzielenie pożyczek, które traktowała jako pomoc dla rodziny pozwanej, nie rozróżniała w tych opowieściach poszczególnych członków rodziny np. pozwanej czy jej syna G. S.. W tych okolicznościach, wymienienie na przelewie nazwiska J. G., gdy rachunek nie należał do pozwanej, nie może być traktowane jako udzielenie pożyczki na rzecz J. G.. Przesądziło to oddalenie powództwa w zakresie żądania zapłaty kwoty 7.000,00 zł.

Jeśli chodzi o kwotę o równowartości 3.550,00 zł to także pozwana przyznała, że otrzymała od powódki tę sumę. Z tym, że według pozwanej, miała to być darowizna ze strony siostrzenicy. W tej mierze zeznania pozwanej nie zasługiwały na wiarę. Przede wszystkim, zarówno powódka jak i świadkowie wskazywali, że powódka, przekazując pozwanej pieniądze dawała je jako pożyczkę, co prawda bez wskazywania ścisłej daty jej zwrotu. Także zasady doświadczenia życiowego wykluczają, by tak znaczna kwota była przedmiotem darowizny, zwłaszcza że pomiędzy stronami nie było najbliższego stopnia pokrewieństwa.

W tych warunkach zasądono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.550,00 zł tytułem obowiązku zwrotu pożyczki wynikającego z treści przepisu art. 720 § 1 k.c. Odsetki od tej kwoty zasądono od 30 maja 2013 r. oddalając dalej idące powództwo w tym zakresie.

Powódka przedstawiła dowód wezwania pozwanej do zwrotu pożyczki w terminie 7 dni. Pismo to pochodziło z 30 kwietnia 2013 r. i wysłane w tym dniu do pozwanej. Nie ma podanej dokładnej daty dotarcia wezwania do pozwanej, tak więc należało przyjąć, że należność ta stała się wymagalna nie później niż po miesiącu od wysłania, a więc od 30 maja 2013 r. i od tej daty zasądono odsetki od należnej kwoty 3.550,00 zł.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. rozdzielając je wzajemnie. Powódka wygrała sprawę w 34% a przegrała w 66%. Odwrotne proporcje dotyczą pozwanej. Na koszty poniesione przez powódkę wchodziły: 528,00 zł – opłata sądowa, 2.400,00 zł – koszty zastępstwa procesowego w wysokości określonej § 6 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz... (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461), 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa. Łącznie była to kwota 2.945,00 zł. Pozwana poniosła następujące koszty: 2.400,00 zł – koszty zastępstwa procesowego w wysokości określonej § 6 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz... (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490), 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa. Łącznie była to kwota 2.417,00 zł. Przy stopniu wygrania i przegrania sprawy przez strony (34% do 66%), przy poniesionych dotychczas przez strony kosztach powódce należałoby się 1001,00 zł. Dla pozwanej byłaby to kwota 1.595,00 zł. W związku z tym zasądono od powódki na rzecz pozwanej kwotę 594,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.